

SUPERPOZICIJA - OSNOVNA NAČELA

Dr Takač Šandor, Specijalista sudske medicine
Institut za sudsku medicinu, Novi Sad

SAŽETAK

U forenzičnoj medicini identifikacija humanih ostataka tela predstavlja značajan problem, pre svega, ako je telo truležno izmenjeno do nivoa dekompozicije. Problem kraniofacijalne identifikacije je tokom perioda od više od šest decenija uspešno rešavan od strane forenzičara.

Polovinom osamdesetih i početkom devedesetih učinjeni su izvesni pokušaji uvođenja automatizovane verzije foto/video superimpozicione tehnike pomoću unapredene digitalne primene originalnog metoda. Superimpozicija lobanje i fotografije lica je najčešći metod kojim se nepoznate lobanje identifikuju, pošto se fotografija pokojnika lako može nabaviti od njegove porodice. Lobanja svake osobe je jedinstvena. Prema Schimmleru, koji je ispitivao osam parametara na velikom broju lobanja, šansa da ispitivani parametri imaju iste vrednosti kod dve lobanje su manje od jedan prema milijardu. Radi izvođenja superimpozicije lobanju je neophodno postaviti na pokretljivi stalak, pod istim uglom kao što je lice na fotografiji. Potom se pravi digitalni zapis slike lobanje i lica koji se pohrani u kompjuter a potom superponira na monitor. Proces preklapanja lobanje i fotografije obično započinje postavljanjem očiju u pravilan položaj u odnosu na koštane orbite. Nakon postavljanja očiju, lobanja se dovodi u pravilnu poziciju - lobanja ne sme biti šira niti duža od mekih tkiva na fotografiji, a brada, usta, nos, uši itd., moraju biti na svom odradanom položaju.

„Svaka lobanja je jedinstvena i gledana iz različitih perspektiva uvek predstavlja novi izazov.“ Po ovoj metodi identifikacija može biti ili nemoguća ili na vrlo velikoj granici verovatnoće.

Ovaj rad predstavlja prvi pokušaj superpozicije u našoj zemlji.

Ključne reči: identifikacija, superpozicija.